istoria lui *înşirà*, ale cărei variate funcţiuni semantice se găsesc încă în mare parte în limba latină şi se pot explica toate dintr'însa, cum rezultă şi din puţinele citaţii latine, pe cari le-am făcut aci.

Th. Capidan are desigur dreptate, dacă îl derivă pe arom. *şiruescu*, atestat numai pentru Albania, din alb. *šaroj*, 'ferestrău' (DR. II. 548), dar mi se pare că trebue să admitem şi intervenţia unui **şirescu* mai vechiu, spre a-l explică pe *i* din silaba întâia. Tot dânsul ne arată că megl. *şară*, 'broderie', trebuie derivat din mbulg. *šară* şi că n'are nimic de a face cu arom. *şară* (*Meglenoromânii*, I. 110). Sânt de acord şi cu P. Skok în ce priveşte explicarea lui *şiroiu* din slavul *sъroj*, 'confluxus', cu amestecul lui *şir* (*înşirà*) (cfr. DR. III, 834). Această apropiere între *şir* şi *sъroj* s'a putut produce cu atât mai uşor, pentru că există, precum am văzut, o anumită interpendenţă între *şir* şi *şar*, iar *şar* poate fi sinonim în anumite împrejurări — în terminologia teascului — cu părâu, hăugaş, gârliciu. Mi se mai pare cu putinţă ca să existe vreo legătură şi între *şir* —*şar* şi numirile topice *Şirineasa*, *Şirna*, nume de comune rurale, sate şi păduri în judeţele muntoase din Vâlcea şi Prahova.

AL. PROCOPOVICI.

Aspic, şpic, spichinard, şpichinat.

Aşa se mai numeşte planta cunoscută, mai ales, subt numele de: leventică, levand, livant, livănţică, etc. Cf. Panţu, Pl. Numirea de *aspic* e atestată din Transilvania, şi, în Dicţionarul Academiei, se dă drept neologism din *(Levandula) spica*, intrat, probabil, prin comerţ, poate prin mijlocire germană (Spik), în graiul poporului, unde a primit proteza unui *a*.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Mai întâiu, germanul *Spik* a dat în limba noastră, cum era de aşteptat, *spic*, atestat în Anon. Car. şi, între nişte flori cerute de la Sibiiu, la Iorga, S. D. VIII. 86 (a. 1801), iar germanul *Spiekenard* (< lat. *spi-*

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul”
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

canardi) a dat: *spichinard* (Anon. Car.), care, influențat de *spinat* (= spanac) a dat *spichinat* (LB.), trecut apoi greșit, în alte dicționare, subt forma *spichinat*.

Planta aceasta nu crește pe la noi decât cultivată, și nici unul din numele ei nu e atestat în poezia populară. E o plantă farmaceutică ale cărei spice se întrebuințează în medicină, ca antispasmodice stimulante și tonice (Panțu, Pl.). Dacă am admite că germanul *Spik* ar fi dat odată, în limba noastră, pe lângă forma *spic*, de care am vorbit mai sus, și forma *aspic*, atunci acesta ar fi singurul caz în care am avea proteza lui *a* înaintea grupului *sp*. De aceea vom considerà de împrumuturi germane formele *spic* și *spichinard (spichinat)*, iar în forma *aspic* vom recunoaște numirea franceză-provansală a plantei farmaceutice adusă la noi de negustori, probabil greci din Marsilia. Proteza s'a făcut deci în Provansa, nu la noi. Littré zice: *aspic*, formă particulară pentru *spic*, născută prin asimilație și confuzie cu *aspic* „șarpe". Bertoldi, într'un articol asupra unor droguri[1], susține părerea lui Littré și arată, pe baza atlasului lui Gilliéron, cum s'au influențat reciproc cuvintele *aspis*, *-ida* și *spicum*, cum *spic* a împrumutat pe *a* inițial de la *aspic*, iar acesta a schimbat pe finalul *d* în *c*. Se poate să se fi petrecut lucrurile așa, dar nu e absolută nevoie de această apropiere spre a explicà apariția unei vocale înaintea grupului *sp*, atât de frecventă în unele limbi romanice. S'ar puteà spune că și la noi s'au influențat reciproc cele două cuvinte, germanul *Spik* cu împrumutul paleoslav *aspidă*, destul de cunoscut și de popor, dar și în cazul acesta, rămâne neexplicată apariția lui *s*, unde ne-am așteptà să avem *ș*.

Am insistat asupra acestui cuvânt, nu atât spre a dovedi că nu e un germanism (ci un împrumut francez-

[1] Vittorio Bertoldi, *Droghe orientali e surrogati alpini*. Genève, 1926.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

provansal), cât mai ales spre a indicà unele din căile pe care trebuesc urmărite la noi numirile plantelor farmaceutice, deoarece astfel de numiri ne-au venit pe diferite căi.

Ciup.

E atestat din Gropeni, jud. Brăila, şi Scânteeşti, jud. Covurluiu, în Jahresbericht, IX, 230, cu înţelesul de „cioc", pe care-l au şi formele albaneze *kep, skep, sk'up,* citate de G. Meyer, în Dicţ. alb. p. 222, alături de *tšupís, tšupít,* cu unele accepţiuni ale românescului *ciupì*. E greu de spus dacă *ciup* al nostru e un împrumut din albaneză sau dacă atât cuvântul nostru cât şi cele citate din albaneză, precum şi cuvântul aromânesc *chipurà* şi poate şi altele, se reduc la un prototip comun cu înţelesul de „cioc". Cf. Densusianu, CDDR., p. 141.

Ciupă.

E un cuvânt întrebuinţat în Maramureş, Bihor, Nordul Transilvaniei şi Banat, având înţelesurile de „apă călduţă în care se scaldă copiii mici (de ţâţă); baie, scăldătoare; albia (în care se scaldă copiii mici)". Are şi un derivat *a ciupăì* „a scăldà (un copil mic) în ciupă". Cuvântul nostru ar puteà să fie o formaţiune onomatopeică, desvoltată din interjecţiile *cip(a)* sau *ciupa,* cu care se îndeamnă copiii să stea liniştiţi în baie şi să nu plângă. Dar credem că e mai de grabă un împrumut din slavoneşte. Cf. bulg. *čipa* „copil născut de curând, nebotezat încă". Weigand, Bulg. Wb., rus. *čëpŭ* „găleată, putină". (Pawlowscki, Russ. Wb), bulg. *čipkamŭ* „a scăldà un copil mic, a pleoscăni cu mânile în apă" Weigand, Bulg. Wb.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ciupăi.

E un verb care are şi un înţeles deosebit de cel amintit în articolul precedent şi, după părerea noastră, altă etimologie. Insemnează „a merge, a se trage pe încetul" şi e atestat din Vicovul-de-sus, Bucovina, ceea ce ne face

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

să-l considerăm de împrumut rutenesc, căci în limba ruteană se găsește verbul *čapati* „a merge“ și *čapati sja* „a merge clătinându-se“. Acesta ar fi dat românește *cepăi*, apoi *cipăi* și cu schimbarea obicinuită a lui *či* în *ču*, *ciupăi*.

Ciupăra.

E un verb de conj. I, cu prez. ind. pers. I, *ciupăr* (LB.), pers. III, *ciupără* (Rădulescu-Codin, Î.), și cu înțelesurile de „a jumuli, a zmulge, a ciugulì; a pișcà, a furà, a ciupì“. Iată câteva atestări: *Ia puica dîngă cocoș Și mi-o ciupără* (glosat prin „jumulesc“) *de pene Și mi-o trage 'ntr'o frigare.* Mândrescu, L. P. 110/6. *Pâlcuri de oi ciupărau iarba tânără ce încolțise.* Agârbiceanu, P. Man, 3. P. ext. *Popa nu te lasă neciupit, grecu' e mâțos, ovreiu' spurcat, negustoru' ghiclean, toți te jumulesc; hoțu' te ciupără, unu dregător ți-a banu' și ploconu' pe nimic, și nu strică el.* Jipescu, O. 134, cf. 147. Cât pentru etimologie, credem că e o contaminare a verbului *depără* „a zmulge (părul din cap)“ frecvent pe Someș, com. S. Pop, și în Maramureș, cf. T. Papahagi, M. 120/12 și glosar (care derivă din lat. *depilare*[1]) și *ciupelì* „a jumulì“ sau *ciupì*. Cf. cele spuse în articolul *ciup*.

Ciupéli.

Substantiv cu înțelesul de „cuțit rău“, atestat din Crasna, Bucovina, de Ar. Tomiac. E împrumutat din rutenescul *čepílĭ* „cuțit mic, rău“. Ž elechowski, 1064, care dă și formele *čepélik*, *čepelinka*, cf. rus. *čápelĭ* „cuțit mare, de bucătărie“. Pawlowski, 1717. Tot Tomiac atestă forma *ciupcileag* „cuțit rău, stricat“ din Straja, Bucovina.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

[1] Candrea-Densusianu, *Dict. etim.*, nr. 1329, cf. și N. Drăganu, DR. III, 700.

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

Fulău.

In Dicţionarul Academiei se dau următoarele înţelesuri ale acestui cuvânt : 1°. Pierde-vară ; 2°. Romoniţă-puturoasă. Etimologia se spune că e necunoscută, dar se adaogă părărea lui Tiktin care crede că este ung. *faló* „mâncău".

Acest articol trebue refăcut, deoarece avem de a face cu un omonim. Mai întâiu avem un cuvânt vechiu cu înţelesul de „om necinstit" [1], „pierde-vară, strengar" [2], „fălos, lăudăros" [3]. Iată şi citatele pe care le cunoaştem până acum : *Dăm ştire domni[i]lor voastre că sămtu oameni buni şi derepţi..., nu sămtu fulâi.* (Inceputul sec. al XVII-lea) [4]. *Cât am fost flăcău, N'am ales nimic de mine, fost-am un fulău ; Iar acum am prins la minte şi mi-am pus în gând Gospodar să fiu.* Speranţa, ap. TDRG. Tiktin crede că poate fi ung. *faló* „mâncău", ceea ce nu e imposibil. Mai greu este de admis etimologia dată de Cihac, care îl consideră ca pe un derivat al lui *fală.*

Tot acelaşi cuvânt se pare că este şi numirea plantei cunoscută mai ales subt numele de „romoniţă-puturoasă", cum se dă de altfel în Dict. Acad.

Cu totul alt cuvânt este însă *fulău* din următoarea ghicitoare : *Unu ară, Doi se miară, Doi fulăi, Patru umblăi, Şi un fâţai-fâţai?* (= Porcul) [5]. Aici avem de a face cu cuvântul unguresc *fül* „ureche", întrebuinţat mai ales cu sufixul posesiv : *füle.* Deci cei *doi fulăi* sânt „cele două urechi" ale porcului. Cea mai bună dovadă de exactitatea

---

[1] Al. Rosetti, *Lettres Roumaines tirées des archives de Bistritza.* Bucureşti, 1926, glosar.

[2] Cf. Tiktin, *Dict. rom.-germ.*

[3] Cf. Cihac, *Dict. d'étimologie daco-romane.* II, 107

[4] Al. Rosetti, *o. c.*, p. 101. Asupra acestui citat mi-a atras atenţiunea d-l Drăganu, cu prilejul comunicării mele făcute la Muzeul Limbei Române.

[5] Artur Gorovei, *Cimiliturile Românilor.* Bucureşti, 1898, p. 303.

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

acestei interpretări este confruntarea variantelor. Iată câteva: *Patru proptite Şi două c i u l i t e, Un opintitor Şi-un făscălitor.* Alta: *Merge pe drmu: Două a s c u l t ă, Două vede, Două ară, Una mână şi umblă, Gemând nefiind bolnav.* Dăm şi următoarea cimilitură franceză: *Un à fouiller, Et deux à regarder fouiller, Et deux à entendre fouiller, Et deux à gratter, Et un à frapper sur le trou.* Pourceau [1].

Avem convingerea că acest cuvânt n'a fost niciodată un element frecvent în limba noastră, nici chiar în dialectul moldovenesc, de unde s'a culeş ghicitoarea în care se găseşte, şi cel care a alcătuit ghicitoarea l-a vârît intenţionat în ea pentru ca să nu fie prea uşoară de desleg at. Asupra acestei apucături de a introduce elemente din limbi străine în ghicitori a atras atenţiunea odată Bogrea, cu ocazia unei comunicări făcute la Muzeul Limbei Române.

Grădina morţilor.

Aceasta e expresia la Românii din Braşov pentru „cimitir". E un decalc după săsescul *Leichengarten* (atestat şi *Leichgarten*), cu acelaşi înţeles, citat de mai multe ori în *Quellen zur Geschichte der Stadt Kronstadt*, IV, 97, 311, 333, 339. La Rucăr, jud. Muscel, se ziceă odată *grădiniţă* pentru „cimitir", care credem că este tot un decalc după săseşte, deoarece, după cum îmi comunică prof. Kisch, şi în Nordul Ardealului expresia *Garten* e curentă pentru „cimitir".

Perjă.

Înţelesul acestui cuvânt moldovenesc e cunoscut. Înseamnă „prună" şi anume specia care în alte părţi se numeşte „prune strâmbe", tinzând să înlocuească cuvântul *prună*. E împrumutat din săseşte, unde formei literare

[1] Toate citatele după Gorovei, *o. c.*, 303—4.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

Pfirsich „persică" îi corespunde forma *Piersch*. Aparița lui *j* în locul lui *ș*, după sonanta *r*, nu e rară, în fonetica limbei noastre.

Răboj și răvaș.

E nevoie să punem din nou în discuție cuvintele mult interpretate până acum: *răvaș* și *răboj*, mai ales că sânt încă și astăzi filologi, ca Skok de pildă, care susțin că limbile slave au împrumutat pe *rabošŭ* din ungurescul *rovás* (*Slavia*, IV, p. 346).

După Lexiconul de Buda și cel al lui Laurian și Massim, și după unele informațiuni particulare, în unele regiuni, *răvașul* are și accepțiunea *răbojului* „Kerbholz". In cele mai multe părți însă una e *răvașul* și alta e *răbojul*. *Răvășul* e crestătura făcută în lemn, pe *răboj*, adecă c h e r t i c u l, sau crestătura făcută la urechea oii, etc. Mai târziu a ajuns să însmneze „scrisoare". Pentru a vedeà înțelesul original al acestor cuvinte, citez din Monografia Rășinarilor a lui Păcală, p. 143: „*răvașele*, semne grafice încrestate pe niște bețigașe de alun și de brad ce se numesc *răboaje*". Iar mai jos pe aceeași pagină: „crestăturile sau *răvașele*". E de remarcat, pentru înțelesul adevărat al cuvântului nostru, și glosa „dungă", care se găsește în glosarul lui Viciu. „*Mi-i rău toporul și rămân răvașuri după el*". (Ilva-mare, jud. Năsăud). Cu acest înțeles, cuvântul a trecut din ungurește și în limbile slave, de pildă în sârbește: *ròvâš, rovâša* = 1. Einschnit am Ohr; 2. das Kerbholz, talea (Karadschitsch, 671), în ruteană: *ravâš* = Kerbe și Kerbholz (Żelechowski, 794). Etimonul unguresc este *rovás*, mai vechiu *ravás*, care derivă din *ro(v)ni* „a crestà, a însemnà", pe care Czuczor-Fogarasi îl cred înrudit cu germ. *Rune* (vol. V, p. 570).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Trecând la al doilea cuvânt, la *răboj*, vom anticipà următoarele considerații. Ne-am deprins a considerà *răbojul* ca un mijloc de contabilitate întrebuințat exclusiv la stână. Părere greșită. Trebue să ținem seama, atunci când

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

voim să lămurim etimologia acestui cuvânt, că *răbojul* se întrebuinţă şi la notarea dărilor[1], apoi de ferestrăieri, la socotirea buştenilor, a căruţelor de cheresteà, etc. Lucru de altfel uşor de înţeles. Pentrucă de sigur că, în vremurile vechi, când fiecare târlaş erà în acelaşi timp proprietarul oilor, nu aveà nevoie să dea socoteală nimănui nici de numărul oilor nici de numărul burduşilor, etc., pe când cel care aveà subt supravegherea sa muncitori, trebuià să ţie socoteală de cât lucrà fiecare din ei. Dar credem că o întrebuinţare şi mai veche au avut *răboajele* la munca făcută de ocnaşi, de robi. In sprijinul acestei conjecturi cităm definiţia c h e r t i c u l u i, după Cihac, II, 562 şi Şăineanu, Infl. Orient. II : crestătură făcută în lemn, pe

[1] Muzeul etnografic din Cluj are o frumoasă colecţie de astfel de *răboaje de dare*. Sânt nişte beţe tăiate în patru muchi. După explicaţiile primite, fiecare din cele patru laturi erá rezervată pentru o stradă a comunei. De acest mijloc de contabilitate se serveau odinioară, după cum ne spun cronicile, şi Saşii, şi, probabil, că noi l-am împrumutat de la ei. E sigur că se mai întrebuinţà în comuna săsească-românească Codlea de lângă Braşov la anul 1708, când se ordonă de la Braşov, să renunţe la străvechiul obiceiu („uralte Gewohnheit") de a încrestà („schneiden") darea pe beţe şi să se scrie, ca în multe târguri şi sate, în registre. Aceste *răboaje* se numeau *Zinsstäbe*. Cf. J. Dück : *Zeidner Denkwürdigkeiten*, în „Quellen zur Geschichte der Stadt Kronstadt", vol. IV, p. 307. Cf. „răboaje de dare" la Păcală, o. c. p. 143.

Când cineva aveà multe *răboaje*, le înşirà, ca să nu le piardă, pe sfoară sau pe sârmă. Tot la Muzeul etnografic din Cluj se găsesc *răboaje* înşirate de un cârciumar pe sârmă. Fiecare debitor îşi aveà *răbojul* său. Un astfel de şir de *răboaje* se numeà *legătură* (cf. Eminescu ; Nuvele, p. 142 : *Ciobanul ia legătura de răbuşuri)* sau *salbă*. Acest termen l-am auzit cu următoarea ocazie. Soţia proprietarului Moise Bunescu, din Rucăr, jud. Muscel, rugà pe bărbatul său să-i facă salbă de galbeni cum avusese înainte de războiul mondial, la ceea ce bărbatul i-a răspuns : „O să-ţi fac una de răboaje". După cum mi-a comunicat bătrânul ferestrăier Dumitru Brănescu din aceeaşi comună, cei care aveau de purtat multe socoteli ţineau şi, la nevoie, purtau salbele de răboaje într'un săculeţ.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

răboj, la ocne, ca mijloc de contabilitate la vânzarea sării. Citat: *Un chertic domnesc de 2000 ocă sare.* Soutzo, ap. ŞIO. Din Bucovina, comunică Tofan: *răbuş* e un lemn pe care ţăranii ce nu ştiu carte însemnează zilele de lucru, bani.

Ţinând seama, de o parte, de întrebuinţarea multiplă a *răboajelor*, şi, în special, de întrebuinţarea lor la ocne, iar de altă parte de familia etimonului propus de noi, credem că e un derivat slav din *rabŭ* (formă curentă alături de *robŭ*) „sclav, rob, puşcăriaş", cu sufixul adjectival *oš*, pe care îl găsim în paleoslavul *mokrošŭ* „aquarius", pol. *białosz* „weisser Stein", etc.[1]. In cazul acesta *rabošŭ* ar fi însemnat, la origine, „(băţ) de rob" („lignum servile"), presupunând că fiecare rob pus la o muncă oarecare îşi aveà băţul său pe care i se însemnau zilele de lucru sau bolovanii de sare tăiaţi de el, etc. Asupra funcţiunii substantivale a acestui adjectiv nu insistăm, deoarece astfel de adjective substantivate avem în toate limbile.

Vom mai aveà de adaos câteva cuvinte asupra fonetismului în care apare cuvântul în româneşte. In limbile slave, avem formele următoare: în bulgăreşte *rábuši*, *róbuši* (Gerov), *rabošŭ* (Marcoff), în sârbeşte *râboš*, *ràbûš*, *rabûša* (Karadschitsch), deci toate cu *š* la sfârşit. In limba noastră, avem forme cu *ş* şi *j*: *răboş*, *răboj*, *răbuş*. Trecerea lui *ş* final la *j* e un fenomen obicinuit la noi. Cf. *bruj* şi *bruş*, *Logoj* şi *Lugoş*, *Blaş* şi *Blaj* etc.

Urloiu.

Cuvântul acesta care însemnează „coş" a fost pus în discuţie de S. Puşcariu, în Dacoromania, I, p. 324, unde vorbeşte de disimilarea lui *n-ń* în *l-ń*. Cum Puşcariu nu cunoşteà din Braşov o formă intermediară care să-i dea

[1] Dr. Wenzel Vondrák, *Vergleichende slavische Grammatik*, I, 476—7.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30

putinţa să constate că *urloiu* derivă din *hornoňu,* augmentativul lui *horn,* H. Jarnik[1] îşi exprimă nedumerirea asupra acestei derivări şi crede că *urloiu* e metatezat din *ulroiu,* şi-l derivă din *ollula.* Contribuţia mea de faţă vine în sprijinul derivării făcute de Puşcariu. Anume, e adevărat că în Braşov nu mai avem cuvântul *horn* care se află la baza lui *urloiu,* dar avem diminutivul *orneaţă* care corespunde unei forme *horneaţă,* cu căderea regulată a lui *h* în dialectul braşovenesc, şi care însemnează „burlan prin care trece fumul din sobă în coş“[2]. Singularul *orneaţă* e rar întrebuinţat şi credem că este o formă refăcută din pluralul *orneţe* care a trebuit să aibă, la început, un singular *horneţ.*

CONSTANTIN LACEA.

Cauă.

Cuvântul se întrebuinţează în Moldova şi însemnează o fiinţă imaginară cu care se sperie copiii, face deci parte din familia destul de numeroasă a cuvintelor întrebuinţate în această accepţiune: bau, babau, babaua, băbăluc, bodaie, bolea, bordea, borza, gogoriţă, mama-pădurii ş. a. Pe alocuri se aude şi supt forma masculină *cau.* Dintre particularităţile sintactice ale acestui cuvânt relevăm faptul că el se întrebuinţează — ca alţi termini de acest soiu (precum: babaua, bolea, borza etc., apoi naiba ş. a.) care denumesc fiinţe cunoscute de toţi — numai în forma articulată, chiar după prepoziţii: *a se teme de caua; vine-cau* (= caul).

Tiktin în al său *Dicţ. germ.-rom.* a exprimat o idee ingenioasă, aducându-l în legătură cu lat. *cave* „păzeşte-te!“ imperativul lui *caveo.* Comparaţia cu *ovis* > *oaie* şi

[1] *Románské etymologie.* Extras din „Časopis pro moderni filologii a literatury“, IX, 1922/3, p. 56—59. Cf. DR. III, 850.

[2] Cf. G. I. Pitiş, în N. Rev. Rom. I, 107: *Fumul iese prinniştе (h)ornеţe.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BDD-A14758 © 1927-1928 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:36:30